IN EXCELSIS

NUMĂRUL 2 / 2026

ȘCOALA *atunci* & acum

www.liceulprodeo.ro

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: **prof. Naomi Hîrtie**

Redactor-șef adj.:
prof. Alexandra Nechifor

Redactori: **prof. înv. primar Ramona Gog,
prof. înv. primar Mihaela Chindriș,
prof. înv. primar Iulia Codreanu,
prof. Codruța Costan, prof. Crina Durcău,
prof. Ionuț Petric, prof. Vlad Mazilu,
prof. Andreina Șerban**

TEHNOREDACTARE:

**prof. Naomi Hîrtie,
Prof. Andreina Șerban**

DESIGN ȘI GRAFICĂ:

PR &MORE

e-mail: revistascolii@liceulprodeo.ro
ISSN 3100 - 458X
ISSN-L 3100 - 458X

SUMAR:

Editorial	02
Interviu	04
Implicare în comunitate	08
Nihil sine Deo	12
Printre învățăcei	16
Concurs de fotografie	21
Limbi străine	23
Rubrica științifică	25
Ora de educație fizică între *Atunci* și *Acum*	27
Atunci și *Acum* - de vorbă cu bunicii	29
Școala din viitor - alte perspective	32
Rezultate școlare	34
Vox populi	36

EDITORIAL

ATUNCI sau **ACUM**?

Secolul al XX-lea a fost unul dintre cele mai tumultoase. Istoricul Eric Hobsbawm l-a numit *un secol al extremelor*. Ca multe alte țări europene, și România a trecut de la democrația interbelică la un regim autoritar sub Carol al II-lea, la o dictatură militară sub Antonescu, iar mai apoi la peste patruzeci de ani de comunism. Toate aceste regimuri politice au venit cu practici care au influențat profund societatea românească. Au fost produse traume pe care le-am resimțit ca o undă de șoc și ale căror reverberații le simțim și astăzi. Cu toate acestea, finalul de secol a adus o rază de lumină și speranță prin revenirea la democrație în urma Revoluției din decembrie 1989.

După 36 de ani de la acest moment însă, apare tot mai des o îndoială cu privire la faptul că acum, în democrația românească, așa cum este ea, ne este bine. Există în continuare întrebări legate de cum era mai bine: *atunci* sau *acum*? Paradoxal este că tocmai în rândul tinerilor, care nu au trăit experiența comunismului, se naște această întrebare, ca un soi de neliniște: oare nu era mai bine înainte? Oare ceea ce trăim acum este bine sau era mult mai bine atunci? Oare părinții noștri erau fericiți atunci fără să știe? Există mai multe posibile răspunsuri la acest fenomen.

În primul rând, este vorba despre felul în care funcționează **memoria**. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu un lucru extraordinar: uitarea. Odată ce un eveniment a trecut, felul în care omul și-l amintește este adesea diferit de felul în care acesta s-a petrecut. Tindem să păstrăm în memorie lucrurile frumoase, să le minimalizăm pe cele rele și să ne amintim fragmentar. De aceea, Biblia menționează frecvent nevoia evreilor de a păstra viu trecutul (prin pietre de aducere aminte, sărbători, ritualuri). În acest fel, aceștia trebuiau să facă permanent exercițiul amintirii.

Un alt posibil răspuns este legat de **nostalgie**. De foarte multe ori, nostalgia după tinerețe este confundată cu nostalgia după comunism. Mulți dintre cei care au trăit perioada comunistă au trăit atunci, de fapt, cea mai bună perioadă a vieții lor, deoarece erau tineri. Atunci se simțeau cel mai bine și erau cei mai sănătoși. De unele pericole ale unui regim totalitar nici măcar nu erau conștienți. Într-o dictatură, oamenii doresc adesea doar să-și trăiască viața și să fie lăsați în pace. De aceea, conformismul devine o formă de supraviețuire. Timothy Snyder vorbește despre o „servitute voluntară" care face ca regimurile totalitare să înflorească.

Un alt răspuns posibil ține de creșterea **autocrațiilor** și de slăbirea democrației. Noile autocrații transformă erodarea instituțiilor democratice într-o prioritate. Astfel, războiul devine unul informațional. Asaltul mediatic la care asistăm și felul în care manipularea funcționează prin rețelele sociale prind foarte bine într-o societate cu tot mai puțin spirit critic.

Deci, a fost mai bine înainte? **Eclesiastul 7:10** spune: *„Nu zice: «Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?», căci nu din înțelepciune întrebi așa."* Așadar, focalizarea este greșită. Nu aceasta este întrebarea corectă. Orice religie politică — fascismul, nazismul sau comunismul — a promis că va rezolva toate problemele omului aici și acum. Ele propun un eschaton, o finalitate realizabilă pe pământ.

Dar creștinii știu că nu *aici și acum* vom găsi rezolvarea ultimă a problemelor noastre. Creștinii care trăiesc în conformitate cu mandatul primit de la Hristos, în Matei 28, trăiesc în veacul de acum după principiile veacului viitor. Idealizarea trecutului este adesea semnul unei dezamăgiri prezente. Dar credința nu ne cheamă să fugim în amintiri, ci să trăim cu sens în vremea care ne-a fost dată.

Director prof. **Vlad Tomoș**

INTERVIU

Costel Sofronie, expert tehnic și cadru didactic asociat la U.T. Cluj – Facultatea de Construcții, specializarea Amenajări și Construcții Hidrotehnice și la U.B.B. – Facultatea de Știința și Ingineria Mediului – specializarea Ingineria Mediului

Începem cu prima întrebare. Unde ați fost elev în gimnaziu, la liceu și la facultate?

Am fost elev în gimnaziu și la liceu, în orașul de unde provin eu, Roman. După terminarea celor 8 clase, am dat admiterea la liceu. Am făcut un liceu de specialitate, 5 ani era pe atunci și ne dădea la urmă și diplomă de tehnician. Despre școala generală pot să spun că a fost școala numărul 1 de la noi din oraș, și la propriu, și la

figurat. Despre liceu vreau să spun că a avut o programă puțin prea exagerată. Aveam în fiecare zi 7 și 8 ore, de luni până sâmbăta. Ei, pe atunci, toată școala era de luni până sâmbăta, nu era sâmbătă liberă. Am terminat liceul, știu că s-a fixat data repartiției pe posturi, așa era liceul de specialitate pe atunci. Eu nu m-am prezentat la repartiție și m-am dus să dau direct examenul la facultate, în Iași. Atunci, fiindcă pe prima pagină tuturor ziarelor arătau numai baraje și hidrocentrale, m-am dus și m-am înscris la construcții hidrotermice. Am intrat chiar din sesiunea din vară și am plecat nu la facultate, fiindcă în anul acela s-a dat o lege ca cei care reușesc la facultate să facă armata la termen redus înainte de facultate, nu după facultate, cum se făcea înainte, și am prins prima promoție cu armata înainte. Am făcut 8 luni armata și m-am dus în anul următor la facultate.

Ce facultate ați ales, mai exact?

La facultate, specializarea mea a fost construcții hidrotehnice, la Politehnică.

Oare ne puteți spune cum se desfășura școala în perioada respectivă?

Sigur. Primul lucru: erau mai multe ore decât sunt acum. Erau ore și sâmbăta. De multe ori ne chemau la școală la diferite activități, diferite lucruri, care se organizau și duminica. Ce pot să spun, este că nu prea erau absențe. În sensul că, cine făcea câteva absențe era imediat avertizat. Se chemau părinții, erau trimiși acasă sau repetau chiar anul. Deci, prezența, dacă nu erau cazuri de boală justificate, era destul de mare. Mai țin minte că, în școala generală, eram în clasă 46 de elevi, puțin cam prea mulți. Erau clasele foarte mari, dar nu numai clasa noastră, ci toate clasele din școală, așa era pe vremea aceea. Desigur, la liceu s-a schimbat puțin situația, acolo eram în clasă doar 25.

Ați făcut și practică la școală?

Da. O săptămână aveam, fiind liceu de specialitate, lucrări practice. Și la sfârșitul școlii aveam întotdeauna o lună de practică. Vacanța pe vremea aceea era două luni, nu era trei luni. Din cele trei luni, o lună era practica. Practica

însemna două lucruri: atât practică de specialitate la firme mari sau în cadrul școlii la atelierele mecanice, cât și la munci agricole. Pe atunci se mergea la munci agricole două săptămâni.

Cum credeți că s-au transformat metodele de predare de-a lungul anilor?

Eu cred că nu s-au transformat foarte mult metodele, dar totuși, o diferență o remarc și o subliniez. Pe atunci ne punea să citim foarte mult și ne punea să facem un fel de conspecte la cărțile pe care le-am citit. Nu aveam pe vremea aceea multe culegeri. Aveam la matematică, țin minte și acum, culegerea de Gheba, în rest, să învățăm pe de rost tot felul de analize. De exemplu, la limba română se făceau analize literare, se făcea gramatică, dar nu aveam analize făcute dinainte, ci eram puși noi să le scriem, ne prezentam în clase, se comentau și primeam note. Știam cam ce trebuie să cuprindă și ne străduiam să le facem cât mai bine. Ceea ce vreau să subliniez

Cadru didactic:
Costel Sofronie

din nou este că se punea mare accent pe memorare. După fiecare vacanță, la gimnaziu trebuia să recităm câte poezii am învățat pe de rost. Și acum, în învățământul românesc se pune mare accent pe informație, nu pe formare.

Da, așa este. Acum aș vrea să ne întoarcem mai mult în timp și să vă întreb dacă ne-ați putea spune o amintire care v-a rămas vie în minte din perioada școlii?

Am atât de multe amintiri! Eram în timpul liceului și, cu doi colegi din clasa a 9-a, ne-am apucat să facem fotografii. Nu aveam aparate foarte scumpe, noi ne apucaserămm încă de la casa pionierilor, din clasa a șaptea, dar prea multe n-am făcut. Aveam aparate de fotografia deja la liceu, simple. Și cum alt coleg făcea o greșeală pe tablă, cum unul dintre noi îi fotografiam. Aveam poze și, bineînțeles că mai apăreau discuții. Unii profesori ne încurajau la asta, unii ne cereau chiar și fotografiile. Desigur, când profesorii nu erau atenți, prindeam și faze mai amuzante din timpul orelor. Unele ieșeau cu supărare, dar altele ieșeau ca fiind glume.

Deci nu vă era frică dacă erați prinși?

Nu, fiindcă pe vremea aceea puțini aveau aparate de fotografiat și puțini făceau poze. Acum oricine are un telefon sau un aparat, dar pe vremea aceea eram renumiți în clasă. Nu chiar toți, dar cei mai mulți aveam aparate de fotografiat și învățam cum să facem poze.

În continuare, aș vrea să vă întreb dacă există un profesor care v-a marcat viața?

Da, aș putea spune chiar doi. Când am ajuns la facultate, profesorul de matematică. Eu aveam 24 de ore de matematică pe săptămână în inginerie, da, el ne-a primit la prima oră, ne-a fost îndrumător pe tot parcursul anului și mi-a spus așa, țin în minte și acum -,,Ați venit, ați intrat la facultate", pe atunci, procentul celor care intrau la facultate din numărul celor care terminau un liceu era mic, era o concurență mare -,,sunteți aici, fiți atenți, aveți multe ore cu mine. Eu, în primul rând, vreau de la voi să fiți oameni. Vreau de la voi să creșteți oameni serioși, cinstiți și să și învățați." Ne-am dat seama pe parcurs că, dacă nu știai și întrebai ceva, profesorul te ajuta. Al doilea profesor care m-a impresionat foarte mult a fost un profesor pe care noi îl porecleam Napoleon, fiindcă semăna cu Napoleon din cărțile noastre de istorie și, din ce știam noi foarte bine, era un om căruia îi mergea foarte bine mintea. Ce mi-a plăcut la el era că, de câte ori venea la ore, nu venea niciodată cu nicio foaie, cu nicio carte, venea cu o batistă mare, o geantă și cretă colorate. Continua de la o formulă la care rămăsese ora anterioară. Niciodată nu uita de unde să continue. Și, fiindcă am prins cutremurul, dânsul și alți doi profesori au fost în comisiile de inspecție ale lucrărilor care s-au dărâmat ca să spună cauzele și să stabilească măsurile de reabilitare ale celor construcții sau, după caz, să se dărâme total. Eu și acum mă gândesc cum a putut reuși să memoreze atât de mult, că eu nu reușesc.

Deci cum vi se pare generația de studenți de astăzi comparativ cu a dumneavoastră?

Poți să-ți spun clar. Mulți vin să ia o diploma, o hârtie. Și nu o iau. Când eram student nu puteai să treci în anul următor fără să-ți dai toate examenele de atunci. Erau restanțe, reexaminări, dar acum, cu un anumit număr de credite, poți să treci în anul următor.

Dacă ați sta față-n față cu elevul care ați fost, ați avea un sfat pe care să-l dați?

Ce sfat i-aș da? Cât ești tânăr, ai o capacitate de a învăța lucruri noi imensă, le-aș dori să o folosească, să nu piardă timpul cu lucruri de nimic. Sigur, are și mișcarea rolului ei, are și odihna rolului ei, dar pierderea de mult timp în fața unor ecrane și pierderea mult timp cu lucruri de nimic sunt pierderi pentru care suferi toată viața. Eu puteam să memorez și memoram tot felul de lucruri. Dacă atunci aș fi memorat Biblia ce bine era, simt că mai târziu nu a mai fost așa de ușor. Ce bine e să faci lucrurile la timpul lor!

Și ce credeți că ar trebui neapărat păstrat din școala de odinioară? Dacă ar fi ceva și dacă nu, ce ar fi cel mai bine să fie îmbunătățit?

Seriozitatea era mai mare pe atunci. Și acum îmi place că s-a redus numărul de ore. Sâmbătă liberă, multe vacanțe. Țin minte că, student fiind, aveam două luni de vacanță vara și o vacanță de iarnă. În rest, școală de luni până sâmbătă. Am învățat lucruri despre care consider că nu le-am putut folosi în viață. Deci, o programă care să te învețe exact ceea ce trebuie este foarte importantă.

Mai am încă două întrebări cu care sper să rămână cei care vor citi în interviul,și anume, de ce credeți că ar avea cel mai mult nevoie tinerii din ziua de azi?

Să fie mai motivați, mai serios și mai credincioși. A fi credincios, a merge la biserică, a face ceva în lucrare lui Dumnezeu, nu va fi împotriva faptului că pot învăța bine și că pot să se descurce bine în viață. Au nevoie și de una, și de alta.

Elev:
Costel Sofronie

Tinerilor care își caută direcția în viață, ce le-ați spune pe lângă să fie motivați în ceea ce fac? Să fie credincioși, fiindcă Dumnezeu îi va călăuzi?

Chiar dacă nu au ei o direcție foarte clară, să fie credincioși lui Dumnezeu, să se roage, să caute voia lui Dumnezeu și Dumnezeu, într-un fel sau altul, le va descoperi care este calea cea mai bună pentru ei. Este vorba și de meserie, este vorba și de căsătorie, este vorba de faptul că Dumnezeu răsplătește pe cel care îl caută. Și puteți spune, Evrei 11:6 -„Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cel care îl caută.” Dumnezeu nu rămâne dator. Noi rămânem, dar Dumnezeu nu rămâne dator.

Apreciem foarte mult că v-ați luat din timpul dumneavoastră pentru acest interviu și mulțumim mult pentru cuvintele înțelepte pe care le-ați transmis.

Cristiana Giurgiu, clasa a XII-a B

IMPLICARE ÎN COMUNITATE

Mesageri ai Nașterii lui Isus

„Vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul.”
Luca 2:10

În luna decembrie, mai multe clase ale școlii noastre au dus vestea bună a Nașterii Domnului la diferite cămine de bătrâni, împărtășind bucuria sărbătorilor cu seniorii din comunitate. Elevii, împreună cu părinții și doamnele învățătoare, au pregătit felicitări și pachețele cu daruri simbolice, au colindat și au purtat conversații calde, demonstrând generozitate și respect.

Aceste vizite au oferit copiilor ocazia de a experimenta solidaritatea și colaborarea între școală, familie și comunitate, înțelegând că adevărata sărbătoare constă în bucuria de a dărui și de a împărtăși vestea bună a Nașterii lui Isus.

Astfel, elevii clasei Pregătitoare A, însoțiți de doamna învățătoare Ricean Anamaria, au vizitat Casa Filip, clasa a II-a A împreună cu doamna învățătoare Carmen Zeic au fost la Căminul de Bătrâni din Sălicea, iar clasa a III-a A, alături de doamna învățătoare Mihaela Chindriș au vizitat Căminul pentru Persoane Vârstnice FEBE.

Învățăm să dăruim

Bunătatea, empatia și alte valori creștine pot fi învățate în mediul școlii, prin organizarea de activități care promovează binefacerea și întrajutorarea semenilor. Motivația sinceră, cea intrinsecă, e greu de subliniat sau de înțeles în ceea ce îi privește pe copii, dar exemplul pe care noi, profesorii, îl promovăm poate contribui la viitoare decizii care implică o motivație interioară asumată, sinceră și responsabilă.

Clasa a III-a B s-a implicat în acest an într-un proiect de pregătire de cadouri sub formă de *shoeboxuri*, pentru copiii din județul Mehedinți, comuna Grozești și acestea au fost distribuite în cadrul unui eveniment VBS de o zi care a avut loc în data de 6 decembrie 2025.

Elevii au adus la școală haine adecvate vârstei (pentru fete sau băieți), jucării corespunzătoare, rechizite școlare, produse de igienă personală și ceva dulce. Fiecare elev din clasă a contribuit la realizarea unui pachet,

„Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui."
Proverbe 19:22

am confecționat și felicitări pentru copii și ne-am rugat ca fiecare cadou să ajungă la copilul potrivit, în funcție de nevoile pe care acesta le are.

Scopul acestei activități a fost unul dublu. Pe de o parte, am dorit să facem o bucurie copiilor în nevoie, iar pe de altă parte, am vrut să învățăm dărnicia, empatia și să oferim din ceea ce Dumnezeu ne-a dat și nouă. Bunătatea se învață și e de datoria noastră, a cadrelor didactice, să creăm contexte în care elevii pot învăța să ofere din toată inima, cu dragoste pentru semenii lor.

„Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție."
1 Timotei 4:12b

Costin Felicia-Aura,
Prof. înv. primar

Gesturi mici, bucurii mari!

În cadrul activităților desfășurate în „Săptămâna Altfel”, în luna decembrie, elevii clasei a IV-a A au ales să aducă bucurie unor copii cu posibilități reduse din satul Stoiana, comuna Cornești, județul Cluj. Cu drag și implicare, au pregătit pachete de Crăciun pentru 13 copii, gândindu-se la fiecare cu multă căldură.

Pentru elevi a fost mai mult decât o activitate, a fost o lecție despre generozitate și despre grija față de cei din jur. Prin astfel de acțiuni, școala noastră își propune să îi învețe pe copii să dăruiască din ceea ce au și să își deschidă inima spre nevoile altora.

Așa cum spune și Biblia: **„Este mai ferice să dai decât să primești.”** (Faptele Apostolilor 20:35)

Ionescu Daria, Prof. lb. engleză

Bucuria de a dărui

Anul acesta, preșcolarii și elevii ciclului primar de la școala noastră au demonstrat, alături de învățătoare și de părinți, că adevărata fericire vine din dăruire. Împreună, am participat la proiectul,,Bucuria de a dărui", realizând shoeboxuri pentru copiii defavorizați din Alba Iulia, în parteneriat cu Organizația Creștină în Acțiune.

Pregătirea shoeboxurilor a fost o activitate plină de emoție și implicare: unii elevi au lucrat acasă împreună cu părinții, alții au confecționat cadourile direct la școală, sub îndrumarea atentă a învățătoarelor. În fiecare etapă, copiii au fost încurajați să se roage pentru destinatarii cadourilor și să realizeze felicitări personalizate, ca semn al grijii și al afecțiunii lor.

Acest proiect nu a fost doar despre daruri materiale, ci și despre cultivarea valorilor: dragoste față de aproapele, generozitate, empatie, solidaritate, compasiune și bucuria de a oferi fără a aștepta nimic în schimb. Prin gestul lor, copiii au înțeles că a dărui este mai presus decât a primi și că fiecare mică acțiune poate aduce lumină și speranță în viața altora.

Mulțumim părinților pentru sprijinul constant și cadrelor didactice pentru dedicarea lor. Împreună am reușit să transformăm gestul de a dărui într-o lecție de viață, care va rămâne în inimile copiilor noștri mult timp de acum înainte.

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul." *(1 Ioan 3:18)*

Zirbo Rebeca-Daniela,
Prof. înv. primar

NIHIL SINE DEO – **ATUNCI** VS. **ACUM**

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”

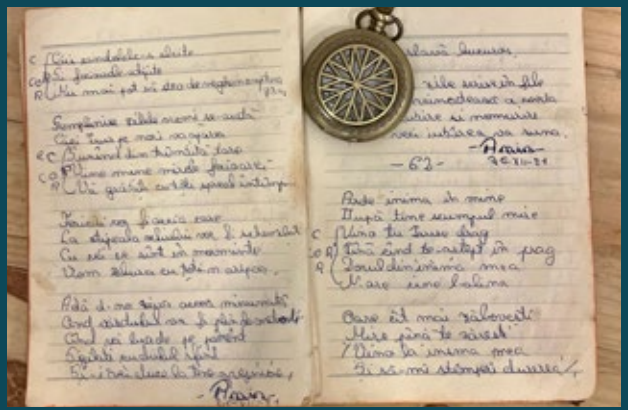
Comunismul a fost o perioadă de grea trăire a oamenilor, mai ales a celor care au ales să-L slujească pe Hristos. De multe ori, privim cu nostalgie spre perioada apusă și se nasc tot felul de întrebări pe baza comparației dintre ceea ce trăim acum și ceea ce au experimentat înaintații noștri. Cei aproape 40 de ani care au trecut au însemnat momente de libertate și desfătare, dar, în același timp, i-au îndemnat la reflecție pe mulți credincioși, deoarece nu putem să nu ne întrebăm dacă am valorificat îndeajuns momentele de har.

Naomi Hîrtie, Prof. Lb. și Lit. Română

Îmi amintesc cu drag momentele din copilărie în care reușeam să o conving pe mama să-mi povestească cum a fost viața ei și contextul în care a trăit. Aceasta s-a născut și a crescut în mediul rural, înconjurată de natură, muncă și familie. Un lucru care m-a marcat la poveștile ei a fost modul diferit în care noi două am crescut. O discrepanță sesizabilă este stilul de educație în raport cu credința.

Pe de o parte, mama mi-a explicat cum tradiția satului, alături de religia ortodoxă, reprezentau sursele supreme de inspirație morală și etică ale consătenilor. Încă din primele clase, religia ortodoxă era obligatorie. Dascălul era, de fapt, preotul satului, care avea un statut privilegiat, impunând respect și influență. Acesta se asigura că elevii știu cât mai multe rugăciuni și că sunt prezenți la slujbele de duminică. În acest mediu restrâns, mama mea, de multe ori, s-a simțit ca fiind intrusă și neacceptată de colectivul școlar, fiind penticostală. Cea mai mare opresiune a primit-o din partea elevilor, care îi luau în derâdere credința prin simplul fapt că era diferită: nu-și făcea crucea după ce, în fiecare oră de religie, toți elevii și dascălul spuneau rugăciunea „Tatăl nostru", avea un stil diferit de a se îmbrăca și, de fiecare dată când avea ocazia, vorbea despre cât de mult Dumnezeu îi iubește — lucru ce amplifica ironia din partea colegilor.

Cam singura modalitate profundă prin care instituția educațională afla despre Dumnezeu era exemplul personal al micilor „evangheliști" care încercau să răspândească speranța și mângâierea prin faptele lor. Un exemplu drag mie este întâmplarea pe care mama mea mi-a împărtășit-o când am intrat în clasa întâi:

„Când eram în clasa a treia, în 1979, m-a vizitat învățătoarea mea. Era un obicei ca dascălii să viziteze părinții elevilor pentru a discuta mai amplu despre fiecare copil. Nefiind anunțate că vizita va avea loc în acea zi, doamna învățătoare m-a surprins în momentul în care îngrijeam gospodăria și terasa. Orfană de mică fiind, munca mi-a fost prezentată ca o virtute, o acțiune cu care trebuia să mă deprind și o caracteristică a unui copil credincios. Curățenia pe care a găsit-o doamna învățătoare a sensibilizat-o atât de mult, încât a fost dispusă să ne asculte pe mine și pe mama mea povestindu-i despre bucuria și pacea pe care le-am găsit prin Dumnezeu și despre cum El ne-a transformat viața. În ziua următoare, la careu, m-a chemat în fața tuturor elevilor și a profesorilor, exclamând că sunt cu adevărat un exemplu al hărniciei și al creștinătății. Acest eveniment mi-a întărit credința și am înțeles că nu sunt doar un copil neînsemnat, batjocorit, care nu știe despre ce vorbește, ci o adevărată mărturie — un copil prețuit și important pentru Dumnezeu."

Pe de altă parte, eu am avut onoarea să fac parte dintr-un liceu creștin, un colectiv în care Dumnezeu este prezentat în fiecare moment. Înaintea fiecărei ore avem obiceiul să ne rugăm pentru diferite motive personale sau legate de școală și avem o oră specială pe săptămână în care întregul liceu are ca scop apropierea față de Dumnezeu. Oportunitatea de a avea profesori cu valori creștine și integritate este o mare binecuvântare. Când stau și analizez contextele diferite în care ne- am dezvoltat, nu pot decât să fiu recunoscătoare. Totodată, nu am nicio constrângere din partea unui colectiv în ceea ce privește exprimarea credinței și mărturisirea lui Dumnezeu în jurul meu, libertate de care mama mea si o întreagă generație nu s-au putut bucura.

Naomi Pop, clasa a XII-a C,
și mama **Susana Pop**

Comunismul a fost o ideologie totalitară care a impactat într-un mod profund omenirea. Comunismul din România (1947–1989) a reprezentat o perioadă întunecată a societății, fiind plină de teroare, frică și amintiri dureroase. Această perioadă a dus, într-o oarecare măsură, la întărirea și închegarea societății și a omenirii, toți fiind uniți de gândul că, odată și împreună, vor dobândi libertatea și un trai mai bun.

Pe lângă abuzurile fizice și încălcarea drepturilor și a libertăților cetățenești, comunismul și-a pus amprenta asupra credinței cetățenilor, promovând ateismul. Astfel, creștinii din acea perioadă erau asupriți și prigoniți.

Stând de vorbă cu bunicul meu, am aflat informații și experiențe personale ale acestuia din perioada tinereții. Această perioadă, care e considerată cea mai frumoasă parte a vieții, pentru el a fost una desfășurată în ideologia comunistă, lăsându-i un gust amar, de cele mai multe ori. Amintirile acestuia asupra acelei perioade rămân o istorie vie și arată, totodată, urmările și efectele pe care un regim poate să le aibă asupra ființei umane. Bunicul meu s-a născut în 30 august 1945, luând parte la toate etapele comunismului, de la perioada stalinistă la cea național-comunistă. Fiind născut în mijlocul unei instabilități politice, putem spune că acesta era obișnuit și i se părea, oarecum, normal ceea ce se întâmpla, neștiind ce înseamnă democrația și libertatea. Însă, odată cu înaintarea în vârstă, ajungând la perioada adolescenței, a conștientizat că acea lume promovată de comuniști nu este una normală. Din mărturisirile și confesiunile acestuia despre viața lui de școlar, mi-am dat seama cât de binecuvântată sunt să fiu într-o școală creștină. Bunicul mi-a mărturisit că a fost discriminat și batjocorit din cauza faptului că era creștin penticostal. Atât profesorii, cât și elevii se comportau urât cu el și, în unele cazuri, ajungeau să fie violenți. Pentru ei, a fi

„pocăit” era o rușine și un prilej de a se desfăta făcând glume. Fiind băiat, avea o pasiune pentru fotbal, iar de fiecare dată când voia să se joace era marginalizat de ceilalți copii. De asemenea, de fiecare dată când se întâmplau accidente la școală și trebuia tras cineva la răspundere, era acuzat pe nedrept și pedepsit doar din cauza că era „pocăit”. Totodată, pentru a fi satisfăcuți, îi numeau „sectari” pe cei ce erau penticostali. În continuare, bunicul mi-a spus că, pentru a urma studii superioare, trebuia să ai o „cartelă” de oraș, iar dacă erai dintr-o familie de penticostali nu puteai să urmezi studii precum medicina sau altele care îți confereau un statut în societate. Astfel, penticostalii erau privați de anumite domenii, comuniștii crezând că îi „pedepsesc”, deoarece erau considerați „devianți”. Religia era o disciplină studiată în școli o dată pe săptămână, fiind predată de un preot. Singura religie predată era cea ortodoxă, iar bunicul mi-a povestit că nu se citea niciodată din Biblie, iar dascălul (preotul) le prezenta copiilor tradiții, nu îi învăța, în adevăratul sens al cuvântului, despre Dumnezeu.

Totuși, în ciuda represiunilor și eforturilor comuniștilor de a-i reduce la tăcere pe creștini, această credință și religia penticostală s-au răspândit. Bunicul mi-a spus că vorbirea directă a fost cheia răspândirii evangheliei. Astfel, acesta le vorbea colegilor despre Isus și dragostea Lui pentru ei. Îmi spunea că, fiind copil, din amintiri și din învățăturile de la biserică se inspira, iar versetul de aur a reprezentat cheia evanghelizării celorlalți:,,Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16). Le spunea că Dumnezeu îi iubește și pe ei și că Fiul Său a murit și pentru păcatele lor. Deși mulți ar spune că e destul de puțin pentru a face o persoană să se lase de vechile obiceiuri și să Îl urmeze pe Dumnezeu, bunicul meu, prin implicarea lui, a plantat sămânța care, udată de Dumnezeu, a rodit, acele suflete găsindu-L și slujindu-I. Bunicul mi-a spus că și membri ai Partidului Comunist s-au căit și s-au pocăit. Astfel, pentru el a fost o împlinire că le-a putut vesti și altora dragostea lui Dumnezeu.

Această discuție purtată cu bunicul m-a făcut să înțeleg anumite lucruri și să-mi ridic anumite semne de întrebare. Am înțeles că el s-a născut în acea perioadă nu pentru a sluji statului sau partidului, ci a avut ca scop, prin curaj și credință, să răspândească Evanghelia lui Isus și să facă ucenici. De asemenea, am înțeles că, deși era constrâns, dragostea lui pentru Dumnezeu depășea lipsurile pe care le ducea și îl întărea în momentele în care era batjocorit. Totodată, mă întreb dacă libertatea aceasta pe care o avem nu ne-a împins spre comoditate și nemulțumire față de orice. Suntem privilegiați că avem totul la îndemână: biserici, școli creștine și libertatea de a ne întâlni și de a-I sluji lui Dumnezeu, dar oare mai trăim pentru Dumnezeu? Îi dăruim totul Lui? Suntem recunoscători pentru vremurile de îndurare pe care le trăim?

Iulia Rus, clasa a XII-a C,
și bunicul **Ioan Rus**

PRINTRE ÎNVĂȚĂCEI

ATUNCI și **ACUM** – punți de iubire între generații

Cu prilejul zilei de 8 Martie, elevii clasei a II-a D au desfășurat o activitate specială, integrată în tema „Atunci și acum”, dedicată celor mai importante ființe din viața lor, mamele.

Activitatea a debutat prin realizarea unui „ziar al clasei”, în care copiii au redactat „știrea zilei” – *Cea mai bună mamă*. Prin acest demers, elevii au evidențiat, în mod creativ, calitățile mamelor lor, exprimându-și aprecierea și recunoștința.

Momentul întâlnirii a fost încărcat de emoție: mamele au fost întâmpinate cu un simbolic „pod de flori”, realizat de copii, marcând astfel legătura dintre trecut și prezent, dintre copilăria mamelor și copilăria trăită astăzi de elevi.

În cadrul activității, copiii au susținut un moment artistic, recitând poezia „Îi datorez mamei...” și interpretând un cântec vechi “Când ochii mi-am deschis întâia oară” cunoscut din copilăria mamelor, readucând în prezent amintiri dragi și emoții autentice.

Activitatea s-a încheiat cu realizarea unui aranjament floral din flori uscate, simbol al frumuseții care dăinuie în timp, asemenea iubirii materne.

Prin această activitate, elevii au reușit să creeze o punte între „atunci” și „acum”, descoperind că dincolo de schimbările vremurilor, dragostea de mamă rămâne neschimbată.

Letiția Balan, Prof. Înv. Primar

Farmecul șezătorii românești, adus în sala de clasă

Elevii clasei a II-a A au sărbătorit Ziua Națională printr-o activitate deosebită, inspirată din tradiția șezătorilor românești. Altădată, șezătorile erau momente în care oamenii se adunau seara, pentru a lucra împreună, a povesti și a cânta, împărtășind experiențe și întărind legăturile dintre generații.

La școala noastră, această tradiție a prins viață prin participarea elevilor la o **expoziție de obiecte tradiționale**, realizarea **lucrărilor și a creațiilor artistice tematice** și participarea la **jocuri educative**. Copiii au descoperit frumusețea **proverbelor și a zicătorilor românești**, discutând împreună **înțelesul și semnificația lor** și învățând lecții despre înțelepciunea străbunilor.

Un moment special a fost întâlnirea cu **bunicii din Maramureș**, care le-au povestit elevilor întâmplări din vremurile de demult. Cu răbdare și bucurie, bunicii au răspuns la întrebările copiilor, împărtășind **învățături prețioase** despre viața și obiceiurile satului. Atmosfera a fost completată de **bunătățile tradiționale** pregătite de părinți, care au adus savoare și căldură acestei întâlniri.

Expoziția a fost admirată și de colegii din celelalte clase, însoțiți de doamnele învățătoare, care au apreciat efortul și creativitatea elevilor. Prin această activitate, copiii au învățat să prețuiască tradițiile românești, să aprecieze valorile comunității și să se bucure de legătura dintre generații.

Cu recunoștință pentru trecut și cu speranță pentru viitor, ne îndreptăm gândul și rugăciunea spre Dumnezeu, mulțumindu-I pentru binecuvântările primite și pentru țara în care trăim!

Dumnezeu să binecuvânteze România!

Carmen Zeic, Prof. Înv. Primar

O călătorie între **ATUNCI** și **ACUM**

Încă din copilărie, în inima mea s-a născut o dorință frumoasă: aceea de a fi învățătoare. Îmi amintesc cum, fiind și eu un copil, îmi imaginam clasa, elevii și bucuria de a împărtăși cunoștințe. Privind înapoi, înțeleg că acest vis nu a fost întâmplător, ci a fost pus de Dumnezeu ca o chemare care, în timp, a prins contur și a devenit realitate. Fiecare dintre noi are o poveste. Unele încep demult, altele chiar ieri, dar toate împreună formează ceea ce numim ***istorie***. Pentru a-i ajuta pe elevii mei să înțeleagă mai bine acest concept, am ales să pornim la drum într-un mod personal și emoționant.

Ca activitate introductivă la disciplina Istorie, i-am rugat pe părinții elevilor din clasa a IV-a A să ne trimită fotografii cu copiii lor de când erau mici. La rândul meu, am adus imagini vechi, din copilăria noastră și chiar din vremea părinților și a bunicilor noștri. Sala de clasă s-a transformat astfel într-un mic muzeu al amintirilor. Privind aceste fotografii, copiii au fost încântați să descopere cât de mult s-au schimbat în timp. Zâmbete timide, pași nesiguri, haine diferite și momente surprinse în alte vremuri — toate au stârnit curiozitate și bucurie. Am discutat despre diferențele dintre „atunci” și „acum” — cum s-au schimbat jucăriile, hainele, casele sau obiceiurile, dar am observat și lucrurile care rămân neschimbate: dragostea părinților, bucuria copilăriei și grija lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, în orice timp. Astfel, am ajuns la o concluzie simplă, dar profundă: istoria nu este doar despre regi, războaie sau evenimente importante, ci și despre fiecare dintre noi, dar, în același timp, am subliniat un adevăr esențial: **Dumnezeu rămâne același, ieri, azi și în veci**. El este prezent în fiecare etapă a vieții noastre, în copilărie, în prezent și în tot ceea ce va urma.

Această activitate a fost mai mult decât o lecție de istorie. A fost o lecție despre identitate, despre familie și despre recunoștință. Copiii au înțeles că trecutul este parte din planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi și că prezentul este un dar în care putem crește și învăța.

„Atunci și acum” devine astfel o punte între generații, dar și o dovadă a lucrării lui Dumnezeu în viața noastră. Privind în urmă cu mulțumire și înainte cu credință, învățăm să prețuim fiecare etapă și să ne încredem în călăuzirea Lui la fiecare pas al vieții noastre.

Evrei 13:8:„Isus Hristos
este același ieri și azi și în veci!”

Marta Anamaria, Prof. Înv. Primar

Clasa I: **ATUNCI** vs. **ACUM**

Prima zi de școală nu este doar un început administrativ, ci o trecere simbolică din lumea jocului liber în universul cunoașterii organizate. Clasa I a fost mereu o punte între copilărie și responsabilitate, însă felul în care această punte este construită s-a schimbat profund de-a lungul timpului.

Atunci, școala era o instituție a rigorii. Clasa I însemna ordine, disciplină și efort susținut. Băncile erau aliniate perfect, iar liniștea era o regulă de bază. Învățătoarea reprezenta autoritatea absolută, iar cuvântul ei avea greutatea unei legi. Elevii învățau să scrie frumos, să citească corect și să socotească fără greșeală, într-un ritm impus, uneori uniform, indiferent de particularitățile fiecărui copil.

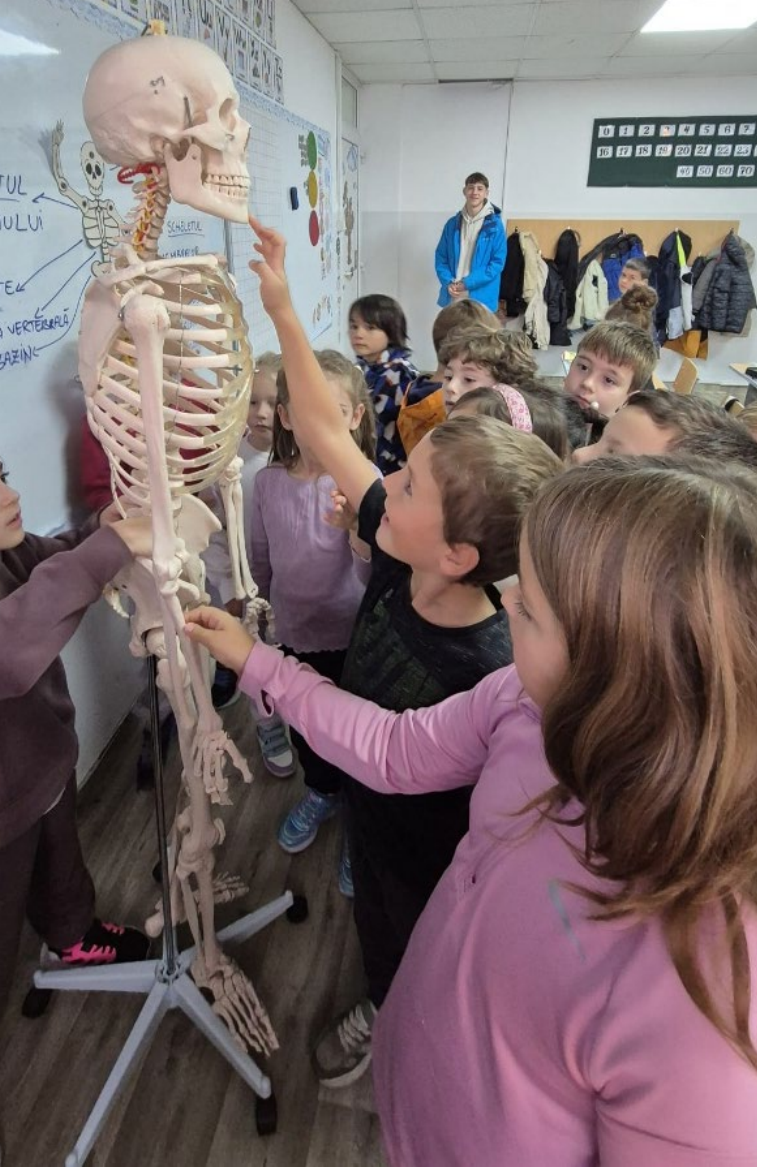
În acea lume, accentul cădea pe formarea deprinderilor și pe respectarea regulilor. Greșeala era privită ca un pas greșit ce trebuia corectat imediat, iar reușita era rezultatul perseverenței și al repetiției. Deși poate părea rigidă privită din prezent, această abordare oferea stabilitate, claritate și un cadru sigur în care copiii învățau ce înseamnă responsabilitatea.

Acum, clasa I s-a transformat într-un spațiu al descoperirii și al echilibrului emoțional. Accentul nu mai cade exclusiv pe rezultate, ci și pe proces, pe felul în care copilul ajunge să înțeleagă și să simtă învățarea. Sala de clasă este mai mult decât un loc al transmiterii de informații – devine un mediu viu, în care curiozitatea este încurajată, iar întrebările sunt la fel de valoroase ca răspunsurile.

Învățătoarea nu mai este doar o voce care explică, ci un ghid care însoțește fiecare elev în propriul ritm de dezvoltare. Metodele interactive, jocul didactic și utilizarea tehnologiei deschid noi perspective, adaptate unei generații care trăiește într-o lume rapidă și digitalizată. Totuși, această schimbare aduce și provocări. Copiii de astăzi vin la școală cu un alt tip de experiență: sunt mai expuși informației, dar uneori mai puțin răbdători; mai conectați virtual, dar uneori mai puțin ancorați în relații directe. Astfel, rolul clasei I devine și mai complex: nu doar să formeze competențe academice, ci și să construiască echilibru emoțional, răbdare și capacitatea de a relaționa autentic.

Astfel, există o schimbare subtilă, dar importantă: emoțiile intense ale începutului s-au mutat, în mare parte, către clasa pregătitoare. Astăzi, copiii ajung în clasa I deja familiarizați cu mediul școlar, știu cum arată o zi de curs, ce înseamnă o regulă sau ce presupune relația cu un cadru didactic.

Dar, chiar și în aceste condiții, clasa I nu își pierde rolul esențial. Ea rămâne momentul în care jocul începe să capete structură, iar responsabilitatea devine treptat o parte din viața copilului. Dacă în clasa pregătitoare copilul descoperă școala, în clasa I începe cu adevărat să și-o asume.

Privind din perspectiva mea de învățătoare, simt că fiecare generație de copii aduce o lume nouă în clasă. Dacă odinioară trebuia să impun reguli și să formez deprinderi prin exercițiu constant, astăzi simt că rolul meu este mai complex, dar și mai frumos: acela de a descoperi, împreună cu elevii mei, drumul spre învățare. Uneori, provocările sunt mai mari – atenția lor este mai ușor de pierdut, răbdarea trebuie construită pas cu pas – dar satisfacția este pe măsură, atunci când îi văd încrezători, curioși și dornici să afle mai mult.

Cred cu tărie că, dincolo de diferențele dintre „atunci” și „acum”, esența meseriei de învățător nu s-a schimbat: aceea de a lăsa o amprentă în sufletul copilului. Fiecare literă învățată, fiecare încurajare, fiecare zâmbet contribuie la construirea unui viitor adult.

Clasa I rămâne un început esențial, o etapă în care nu se învață doar litere și cifre, ci și încrederea, curajul și dorința de a descoperi lumea. Iar dincolo de timp, aceasta este cea mai importantă lecție care nu s-a schimbat. Poate că, indiferent de epocă, fiecare copil pășește în clasa I cu aceeași emoție în suflet – o combinație de teamă și entuziasm – iar misiunea învățătoarei rămâne aceea de a transforma această emoție în încredere și bucurie.

Codreanu Iulia, Prof.Înv. Primar

© Stan Ava

© Bumbu Petra

CONCURS DE FOTOGRAFIE

În perioada 2 februarie – 7 martie 2026, liceul nostru a organizat un concurs de fotografie cu temele **Despre carte** (gimnaziu) și **Începuturi** (liceu).

În acest sens, elevii au realizat fotografii sugestive, iar premiile au fost motivante: **premiul I – 300 de lei**, **premiul al II-lea – 150 de lei**, iar **premiul al III-lea – 50 de lei**. Comisia de jurizare, alcătuită dintr-un grup de profesori, a ales fotografiile cele mai reprezentative care aparțin următorilor elevi:

- **GIMNAZIU:** Premiul I – **Bumbu Petra** (clasa a V-a B), Premiul al II-lea – **Stout Aby** (clasa a V-a A), Premiul al III-lea – **Stan Ava** (clasa a V-a B).
- **LICEU:** Premiul I – **Chiorean Timeea** (clasa a XI-a A), Premiul al II-lea – **Enache Teodora** (clasa a XI-a A), Premiul al III-lea – **Tomoș Natalia** (clasa a IX-a B).

© Chiorean Timeea

© Enache Teodora

© Tomoș Natalia

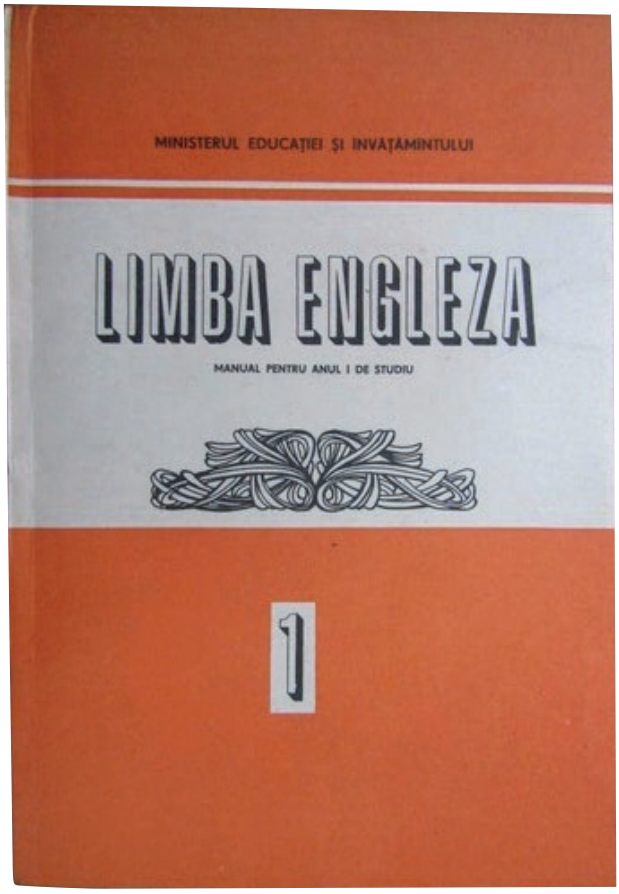
© Stout Aby

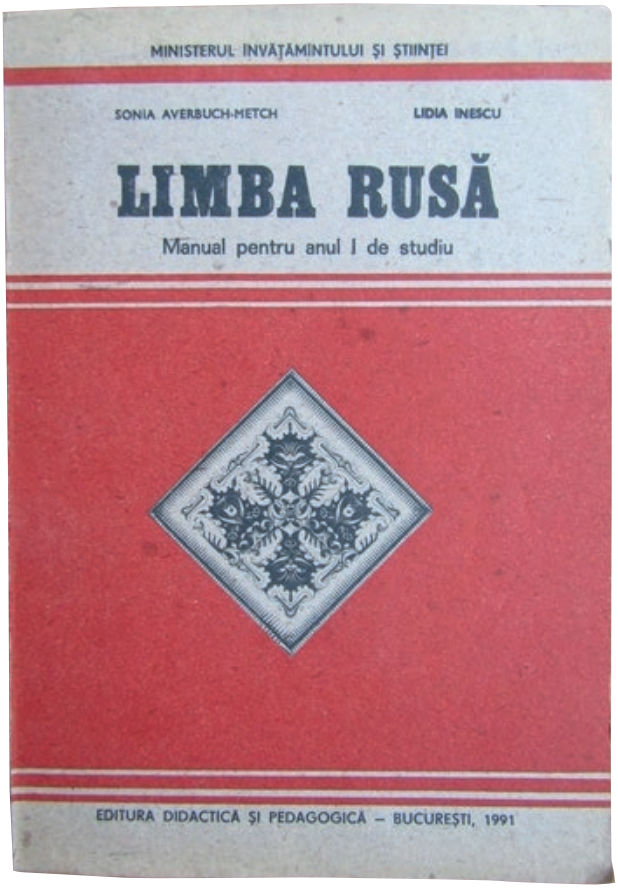
LIMBI STRĂINE

Over time, school has changed a lot. If we compare school in our grandparents' time with school today, we can see many differences, especially in the teaching methods used and the foreign languages taught.

In the past, school was stricter. Students wore uniforms and had to follow clear rules. When the teacher entered the classroom, everyone stood up. "We were not allowed to speak without permission," my grandmother says. Teachers were more severe, and it was harder to get good grades.

Learning was mostly based on memorizing. Students had to learn entire lessons by heart. "I repeated the lesson many times until I knew it perfectly," my grandmother remembers. There were no computers, so no digital presentations or colourful mind maps either. Everything was based on the textbook and the teacher's explanations. Today, students can learn using summaries, schemes, and the internet. The focus is more on understanding, not only on memorizing.

An important difference is found in the way foreign languages were taught back then and the way they are taught today. In the past, many students studied Russian or French, and English was not so popular. Today, English is one of the most important subjects. We encounter it in movies, music, games, and when searching for information online. In English classes, we have conversations, projects, and interactive activities, not only translations and memorizing.

In conclusion, school in our grandparents' time was stricter and focused more on memorizing, while school today is more modern and interactive. "It was harder in our time, but you have more opportunities now," my grandmother concludes.

Article written by
Matei Sara, 11th grade B

Matei Vișan, clasa a VI-a C

RUBRICA ȘTIINȚIFICĂ

19 februarie 1982 — 19 februarie 2026

MATEMATICA

ÎN PAS CU VREMURILE

ATUNCI

Matematica era o aventură.
Fiecare problemă era o luptă.
Fiecare rezultat era o victorie.
Greșeai? O luai de la capăt.
Nu existau scurtături, doar gândirea.

"Tovarășe profesor, Clasa a VIII-a C este pregătită pentru ora de matematică. Efectiv 30, prezenți 30".

Atmosfera era adesea sobră și formală, deoarece regulile impuneau o atitudine serioasă.

Greșeală = Eșec

Ieșitul la tablă
nu era o oportunitate
de a înțelege lecția predată,
ci mai degrabă un mod de evaluare.

**POATE CĂ ATUNCI ȘI ACUM
NU ESTE DRESPRE TRECUT ȘI PREZENT.
POATE ESTE DESPRE ALEGERE.**

ACUM

Matematica este peste tot.
În algoritmii care decid ce videoclip vezi.
În codul care face un joc să funcționeze.
În inteligența artificială care îți răspunde la întrebări.
Răspunsurile sunt la un click distanță.

Aplicațiile digitale,
materialele diverse și
jocurile didactice
au facilitat procesul
de predare.

Greșeală = Oportunitate

**POATE ASTA ESTE DIFERENȚA REALĂ
DINTRE ATUNCI ȘI ACUM:
NU CÂT DE REPEDE OBȚINEM REZULTATUL.
CI CÂT DE BINE ÎNȚELEGEM DRUMUL PÂNĂ
LA EL.**

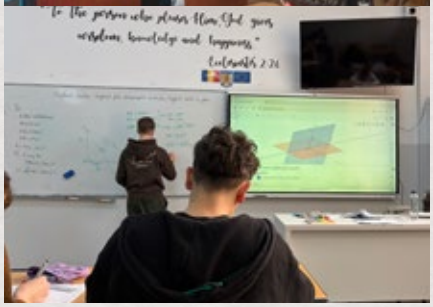

**Efortul este valoros,
chiar dacă este greu. Elevii din trecut nu aveau tehnologie, dar aveau răbdare și perseverență.**

***Putem folosi matematica doar pentru a obține rapid un răspuns .
Sau o putem folosi pentru a ne antrena mintea.***

DE CE ATUNCI ? VS. DE CE ACUM?

- ✓ respectul față de profesori
- ✓ seriozitatea cu care erau tratate problemele de matematică
- ✓ rigoarea matematică, studiul serios
- ✓ răbdarea, perseverența și munca
- ✗ imposibilitatea de a pune întrebări
- ✗ relația distantă și oficială cu cadrele didactice
- ✗ greșelile erau privite ca eșec
- ✗ stresul și presiunea evaluării

- ✓ posibilitatea de a pune întrebări
- ✓ relația caldă cu profesorii
- ✓ explicațiile vizuale, creativitatea
- ✓ dorința de a înțelege
- ✓ greșeala face parte din procesul de învățare
- ✗ gândirea critică diminuată
- ✗ tehnologia oferă răspunsuri rapide care te împiedică să mai gândești singur
- ✗ elevii nu mai sunt la fel de silitori

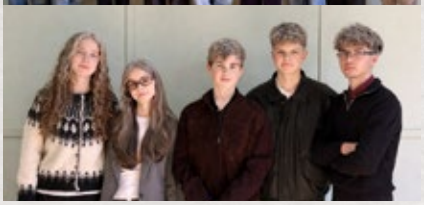

Matematica nu aparține unei epoci.
Ea este un limbaj al gândirii:
ATUNCI, ACUM ȘI ÎN VIITOR.

Elevi: Abel Tăpăstău, Ruben Tarnu, Lucas Pop, Mathea Dărăban , Ruhama Negrușeri, Cristina Pop, Sarah Pastor, Timotei Cosma, Markus Pop, Fineas Bălaș, Carina Chețan, Alexandra Șeșureac, Giulia Rad, Daniel Miclea, Kevin Cataramă, Ruben Petreuș, Alexandru Petric, David Rus, Elian Irimieș. (Clasa a VIII-a C, Clasa a VII-a C)

Profesor: Dragoș Oprea (Clasa a XII-a A)

Regizor: Alex Trânca (Clasa a XII-a A)

Alina Vochescu, Prof. Matematică

ORA DE EDUCAȚIE FIZICĂ ÎNTRE **ATUNCI** ȘI **ACUM**

Educația fizică a fost și rămâne una dintre cele mai îndrăgite discipline din școală, ea ocupând dintotdeauna un loc foarte important în formarea elevilor. Dacă privim în perioada comunistă din România (1947–1989), observăm că ora de educație fizică avea un rol mult mai amplu decât simpla mișcare: era un instrument de disciplină, organizare și formare a spiritului colectiv.

Ca profesor de educație fizică și sport, consider că merită să reflectăm asupra modului în care se desfășurau aceste ore „atunci", pentru a înțelege mai bine ce înseamnă „acum".

În perioada regimului condus de Nicolae Ceaușescu, sportul era privit ca un mijloc de afirmare națională și de consolidare a disciplinei sociale. Un exemplu relevant este competiția națională de masă numită Daciada, care mobiliza elevi, studenți și muncitori din întreaga țară.

Atunci orele se desfășurau după o disciplină *strictă* – elevii erau aliniați în formații, iar comenzile profesorului erau executate simultan și riguros. Accentul era pus pe gimnastică și exerciții standardizate – încălzirea se făcea după un tipar fix, cu mișcări sincronizate. Pregătirea fizică era intensă – alergări de rezistență, flotări, tracțiuni, sărituri, sarituri la aparate (capră, ladă, cal). Elevii erau încurajați să participe la etape locale și județene ale competițiilor sportive. Uniforma era simplă și aproape obligatorie: tricou alb, șort bleumarin și teniși. Lipsa echipamentului adecvat nu era un obstacol – improvizația făcea parte din realitatea zilnică. În multe școli, orele se desfășurau în curte, indiferent de vreme. Evaluarea era strict legată de performanță. Baremele erau clare, iar notele reflectau în mare măsură rezultatele fizice obținute.

Dacă privim în urmă cu aproximativ 30 de ani (anii `90), observăm că scopul orei a rămas același – dezvoltarea armonioasă a corpului și formarea unui stil de viață activ. În acea perioadă, orele de educație fizică încă aveau un caracter mai riguros și mai uniform. Programa era orientată în principal spre: exerciții de gimnastică de bază, alergări de rezistență și viteză, sărituri și aruncări, jocuri sportive clasice (fotbal, handbal, volei). Echipamentul sportiv era simplu: tricou alb, șort sau trening și adidași. În multe școli, baza materială era modestă – o sală de sport mică sau, în unele cazuri, doar curtea școlii. Indiferent de anotimp, elevii desfășurau activități în aer liber, ceea ce le dezvolta rezistența și spiritul de echipă. Accentul era pus pe disciplină, execuția corectă a mișcărilor și respectarea comenzilor profesorului. Încălzirea se făcea în formații bine organizate, iar notarea era adesea bazată pe performanță (timp la alergare, număr de flotări, săritura în lungime etc.).

Astăzi, ora de educație fizică se caracterizează printr-o abordare mai flexibilă și orientată către nevoile elevului, punând accent pe dezvoltarea armonioasă a fiecăruia, nu doar

pe performanță. Exercițiile sunt adaptate nivelului individual, se încurajează incluziunea și colaborarea, iar metodele de predare includ activități interactive și jocuri atractive (mai ales în rândul elevilor de ciclul primar), menite să stimuleze participarea activă și bucuria mișcării. Baza materială s-a îmbunătățit în multe unități școlare, iar metodele de predare sunt mai variate și interactive. Se folosesc jocuri dinamice, trasee aplicative, exerciții adaptate nivelului fiecărui elev și activități care îmbină mișcarea cu distracția. Evaluarea nu mai este centrată exclusiv pe performanță, ci și pe progres individual, implicare și atitudine. Profesorul are rolul de ghid și motivator nu doar coordonator strict al exercițiilor, încurajând fiecare elev să își descopere propriul potențial.

Ce putem învăța din trecut?

Perioada comunistă a pus un accent puternic pe disciplină, perseverență și organizare. Deși metodele erau rigide, ele au format generații rezistente și bine pregătite fizic. Prezentul ne oferă libertate, diversitate și adaptabilitate. Îmbinând rigoarea de „atunci” cu empatia și deschiderea de „acum”, putem construi ore de educație fizică eficiente, atractive și formative pentru elevii noștri.

Ce a rămas neschimbat este faptul că, indiferent de epocă, educația fizică și sportul formează caractere, dezvoltă disciplina și spiritul de echipă, contribuie la sănătatea fizică și mentală, creează amintiri frumoase din anii de școală.

În concluzie, se poate supune că „atunci” a însemnat rigoare, structură și accent pe performanță. „Acum” înseamnă adaptabilitate, incluziune și bucuria mișcării.

Privind în urmă, putem spune că fiecare generație a avut propriul mod de a trăi ora de educație fizică și sport, însă esența a rămas aceeași: mișcarea este cheia unei vieți sănătoase.

Ca profesor de educație fizică, consider că misiunea noastră este să păstrăm valorile trecutului și să îmbinăm tradiția cu metodele moderne, pentru a oferi elevilor de astăzi cele mai frumoase și eficiente experiențe sportive.

Prof. Ionuț Petric

ATUNCI ȘI ACUM – DE VORBĂ CU BUNICII

Elevii au construit punți emoționale și cognitive înspre trecut, prin intermediul unui proiect din cadrul orelor de istorie, coordonat de domnul director Vlad Tomoș. Intervievându-și bunicii legat de cum era viața de până la revoluție, s-au aprins lumini mai mari sau mai mici înspre un trecut, care, deși departe din mai multe puncte de vedere, a fost familiarizat. Cuvintele au devenit imagini prin aceste frânturi.

RB: Ce amintiri aveți despre cozile și lipsurile din perioada comunistă?
JP: Amintiri deplăcute. De multe ori stăteai de seara de seara la coadă să-ți cumperi două kg de carne sau altceva. Rău a fost destul, nu a fost bine. Și pâine pe cartelă.

RB: Care au fost principalele dificultăți în găsirea unui loc de muncă după Revoluție?
JP: Pentru mine nu a fost dificil. Eu m-am angajat o dată în viață și am ieșit la pensie. O dată. După 33 ani, m-am mutat la o firmă particulară. Când am avut 60 de ani, conform dreptului de muncă am putut să mă pensionez la 42 de ani fără o lună și m-am pensionat, după 42 de ani în fabrică.

SB: Ce mi-ați putea spune despre copilăria dumneavoastră?
MB: Pot să spun că am avut o copilărie fericită, cu libertate, cu multă joacă, dar și cu treabă și responsabilități.

SB: Credeți că responsabilitățile de când erați dumneavoastră copil erau mai mari ca responsabilitățile unui copil de astăzi?
MB: Într-o oarecare măsură, da, poate după ce am crescut. Vacanțele noastre erau mai multă muncă decât joacă pe telefon sau chiar în parc.

SB: Și observați diferențe între copilăria dumneavoastră și copilăria copiilor din ziua de astăzi? Ce fac ei acum sau cum își petrec timpul?
MB: Sigur că este, dacă noi în copilărie petreceam mult timp afară, în aer liber, sport, joacă, astăzi copiii stau închiși cu telefonul, cu tableta, laptopul, sunt doi, unul într-o cameră, unul în cealaltă și vorbesc prin telefon sau, mă rog, prin WhatsApp. De asemenea, pe lângă școală mai aveam și alte activități extra, în sensul că erau diferite serbări -„Rocada" și „Cântarea României" la care participam, plus că școala era inclusiv sâmbăta, deci timpul nu era foarte mult liber.

SB: În opinia dumneavoastră, cum vi se părea mai bine, înainte de Revoluție sau acum, în prezent?
MB: Dintr-un punct de vedere, era bine atunci, în sensul că fiecare avea un loc de muncă, tinerii nu erau lăsați fără loc de muncă sau să rătăcească pe străzi noaptea. După ce erai în câmpul muncii, ți se oferea și o locuință, dar, sigur, erau alte restricții în ce privește credința, religia, nu erau atâtea libertăți.

SB: Cum a evoluat nivelul de trai în România din perspectiva dumneavoastră?
MB: Din perspectiva mea, nivelul de trai în România a crescut. Posibilitatea deschiderii propriei afaceri sau a alegerii unui loc de muncă mai convenabil a deschis porțile spre un venit mai mare și, astfel, urmarea este creșterea nivelului de trai și a posibilităților.

SB: Ok. Cum credeți că s-au schimbat valorile românilor după 1989? S-au schimbat în bine sau în rău?
MB: Din păcate, valorile românilor după 1989, din punctul meu de vedere, s-au degradat. Am devenit mai egocentrici, mai individualiști – să fim noi bine, de celălalt nu mă interesează.

CV: A fost destul de greu în timpul comunismului, fiindcă nu se găseau alimente, trebuia să stai la rând la orice, la zahăr, la pâine, la ulei. A fost și o perioadă când pâinea se dădea cu porția. Câte un sfert de pâine. Perioada anilor ,60, ,65, ,68 până în ,70. Asta a fost cea mai grea perioadă... Au fost și restricții de circulație, cu soț și fără soț, la mașini. Tot a doua duminică am lucrat, de sărbători din nou eram la lucru. Și de Paști, și de Crăciun, trebuia să mergi la lucru, pentru că la noi nu se țineau sărbătorile... Sâmbetele nu erau libere, doar după revoluție. Era șase zile lucrătoare și a șaptea zi de multe ori muncă voluntară. Apoi, din întreprindere, te duceai la cules toamna, la porumb.

I: Ce ați schimba la România, dacă ați putea?

CV: La vârsta mea, ce aș mai putea să schimb? Să fie cinstiți oamenii,fiecare la locul lui de muncă, indiferent că-i conducător, indiferent că-i subordonat, să fie cinstiți să se mulțumească cu salariul pe care îl câștigă. Și atunci, toate muncile pe care le fac, în întreprinderi sau la drumuri, să fie controlate și să fie trași la răspundere de munca pe care o depun și să creadă în Dumnezeu.

NP: Oare puteți să-mi spuneți cum era copilăria dumneavoastră în perioada comunismului?

LD: Copilăria mea și a copiilor de seama mea pe vremea comunismului era foarte grea. Foarte grea. Nu ne-am putut bucura de prea multe cum se bucură astăzi copiii de cadouri, de bunătăți din partea părinților. Ne doream de multe ori să mâncăm și noi o portocală, o banană, dar nu aveam posibilitate să ajungem la ele nici din pricina sărăciei și nici nu prea erau în comerț. Copiii celor de cei mai sus puși mai puteau să se bucure. Era copilăria foarte grea. Cât despre îmbrăcăminte și alimentație, putem spune că a fost foarte greu. Nu puteau părinții să ne cumpere haine scumpe, haine bune. Umblam cu hainele rămase la frații mai mari. Și în privința alimentației era destul de greu. Ne doream și noi să mâncăm ce vedeam, dar nici nu găseam în comerț la mână liberă și nici nu aveau părinții bani să ne cumpere. Așa că a fost o copilărie grea.

ȘCOALA DIN VIITOR – ALTE PERSPECTIVE

Școala reprezintă una dintre cele mai importante instituții ale unei societăți, fiind locul în care se formează nu doar cunoștințele, ci și caracterul, valorile și visurile fiecărui elev. Aici învățăm să gândim, să colaborăm, să respectăm reguli și să ne descoperim propriile pasiuni. De aceea, atunci când vorbim despre școala din viitor, nu ne referim doar la tehnologie modernă, ci la felul în care educația poate evolua pentru a pregăti generațiile următoare.

În viziunea mea, școala din viitor ar trebui să fie un spațiu modern, sigur și motivant, unde elevii merg cu plăcere și curiozitate. Tehnologia ar avea un rol important, dar nu ar înlocui profesorul, ci l-ar sprijini. Lecțiile ar fi interactive, adaptate ritmului fiecărui elev, iar greșeala ar fi privită ca o etapă firească a învățării, nu ca un motiv de teamă.

Școala din România are deja multe aspecte valoroase. Profesorii dedicați, dorința elevilor de a reuși și tradiția educațională solidă sunt puncte forte care nu trebuie ignorate. În ultimii ani, sistemul nostru educațional a început să se modernizeze: au fost introduse platforme digitale, manuale electronice și metode mai interactive de predare. România are potențial și resurse umane valoroase, iar dorința de progres este vizibilă.

Totuși, pentru a deveni cu adevărat o școală a viitorului, cred că România ar putea pune un accent mai mare pe dezvoltarea competențelor practice, pe creativitate și pe formarea caracterului. Nu doar informația contează, ci și capacitatea de a o aplica în viața reală. Elevii ar trebui încurajați să gândească liber, să își exprime opiniile și să colaboreze mai mult.

Un exemplu relevant este sistemul educațional din Japonia. Acolo, educația pune accent pe disciplină, responsabilitate și respect, alături de utilizarea tehnologiei inteligente. În unele școli japoneze, inteligența artificială este folosită pentru a adapta lecțiile la nivelul fiecărui elev, iar manualele digitale și platformele online fac procesul de învățare mai atractiv.

În același timp, Japonia păstrează valori tradiționale importante. Elevii participă la curățenia școlii, iau masa împreună în clasă și învață să fie autonomi. Greșelile sunt analizate fără a provoca rușine, iar colaborarea este încurajată. Această combinație dintre tehnologie și valori umane creează un sistem echilibrat.

Cred că România poate învăța din acest model, adaptându-l la propria identitate. Am putea integra mai eficient tehnologia, am putea promova mai mult responsabilitatea elevilor și am putea transforma școala într-un loc unde se formează caractere puternice, nu doar elevi cu note bune.

În concluzie, școala din viitor nu înseamnă renunțarea la tradiție, ci îmbinarea ei cu inovația. România are deja o bază solidă, iar prin modernizare și echilibru poate construi un sistem educațional în care elevii să fie pregătiți pentru viață, nu doar pentru examene. Viitorul educației depinde de noi, de curajul de a schimba și de dorința de a evolua.

Țene Iulia, clasa a IX-a B

REZULTATE ȘCOLARE 2026

Numele	Clasa	Premiul	Disciplina	Profesorul coord.
Matei Aida	6 A	Mențiune	Matematică	Pintican Florina
Oltean Naomi	6 C	Premiul III – calificare la faza națională	OLLR	Costan Codruța
Brie Tania	9 B	Mențiune	OLLR	Costan Codruța
Lar David	6 A	Mențiune	Biologie	Andreica Emanuela
Nemes Teodora	7 B	Mențiune	OLLR	Șerban Andreina
Jalbă Tudor	12 A	Premiul II	Concursul D'AIA	Vochescu Alina
Catinaș Edward	12 A	Premiul III	Concursul D'AIA	Vochescu Alina
Beldean Noa	5 A	Mențiune	Biologie	Peterfi Călin
Gherman Matei	5 C	Mențiune	Biologie	Peterfi Călin
Pop Naomi	12 C	Mențiune – Etapa națională: Olimpiada de Religie Penticostală – 91,5p	Religie	Pop Andrei
Rus Maria	10 A	Premiul I (Calificat la Faza Națională)	Religie	Pop Andrei
Nerghesan Roxana	9 B	Premiul III	Religie	Pop Andrei
Rus Ruben	9 A	Mențiune	Religie	Pop Andrei
Ciobanu Matias	5 C	Premiul II	Religie	Pop Andrei
Matei Aida	6 A	Premiul I – Etapa națională: Olimpiada de Religie Penticostală – 100p	Religie	Nechifor Caleb
Mocan Darius	12 A	Premiul II	Religie	Nechifor Caleb
Cătinaș Edward	12 A	Premiul Special	Matematica	Vochescu Alina
Hadarugă Miriam	7 B	Mențiune	Religie	Nechifor Caleb
Nemeș Teodora	7 B	Premiul II	Religie	Nechifor Caleb
Iulia Țene	9 B	Premiul III	Public Speaking	Pop Ioana
Dohotaru Sofia	5 B	Premiul III	Public Speaking	Pop Ioana
Brie Tania	9 B	Mențiune	Olimpiada de Limba engleză, etapa județeană	Pop Ioana

Oltean Naomi, VI C

Matei Aida, VI A

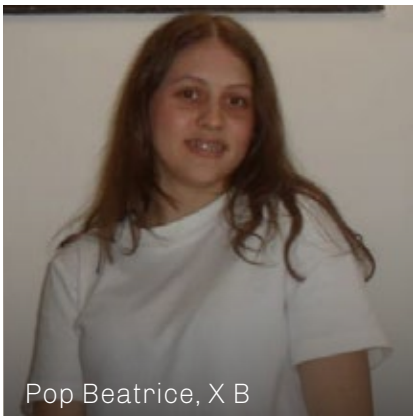

Dohotaru Sofia, V B

Hădărugă Miriam, VII B

Nemeș Teodora, VII B

Tania Brie, IX B

Iulia Țene, IX B

Pop Beatrice, X B

Cătinaș Eduard, XII A

Tudor Jalbă, XII A

Naomi Pop, XII C

VOX POPULI

Și profesorii au fost elevi...

Ligia Talpoș,
2011, 9 ani

Letiția Balan,
2004, 3 ani

Camelia Bortolici,
1999, 5 ani

Andreea Banc,
2006, 6 ani

Costea Daniela,
2016, 18 ani

Călin Pop,
1985, 12 ani

Ana Julean,
1984, 8 ani

Felicia Costin,
1990, 2 ani

Vochescu Alina,
2003, 11 ani

Partene Cristina,
1994, 7 ani

Nechifor Alexandra,
1994, 4 ani

Andrei Emanuel Pop,
clasa a X-a, 2012

Mihai Gog,
2005, 7 ani

Nechifor Caleb,
1993, 7 ani

Naomi Hîrtie,
2011, clasa a IV-a

Flavia Bâlc,
2002, 9 ani

Andreina Șerban,
1986, 13 ani

prODEO